

Arrest

nr. 320 218 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. STAES**
 Broederminstraat 38
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS loco advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 7 februari 2023 kwam verzoeker het Rijk binnen en op 8 februari 2023 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 december 2023 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) in het bijzijn van een tolk Pashtou en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 26 februari 2024 werd aan verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u van Pashtounse afkomst en behoort u tot de Mohmandstam. U bent een soennitische moslim. U bent geboren in het dorp Lamatak, gelegen in het district Qarghayee in de Afghaanse provincie Laghman, maar u hebt steeds in het naburige dorp Nawabad gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U woonde daar samen met uw ouders, twee zussen en vijf jongere broers. U bent negen jaar naar school geweest tot aan de machtsovername. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw vader werkte als politieagent bij de nationale politie voor ongeveer elf jaar, waar hij lijfwacht van de commandant was. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Ongeveer zes maanden voor de val van de republiek keerde uw vader samen met zijn commandant vanuit Kunar terug naar huis. Hij kwam de middag van zijn aankomst thuis en was in de namiddag al terug naar zijn werk vertrokken. Iemand van de taliban heeft uw vader op dat moment gezien, want 's nachts kwamen de taliban bij u thuis langs. Toen uw grootmoeder de deur opendeed vroegen de taliban waar uw vader was. Zij vertelde hen dat uw vader niet thuis was. De taliban aanvaardden dit niet want ze hadden uw vader thuis zien komen. Uw grootmoeder zei dan dat hij terug vertrokken was. Hierop gaf de taliban een bedreiging, waarin ze stelden dat als uw vader niet zou stoppen met zijn werk, dan zouden ze hem doden. Vervolgens zijn de taliban vertrokken. De volgende ochtend belde uw grootmoeder naar uw vader om hem op de hoogte te brengen, maar hij maakte zich geen zorgen. Zes maanden later, net voor de val van de republiek, is uw vader opnieuw naar huis gekomen met zijn Ranger truck. Hij heeft opnieuw middageten thuis gegeten en is dan vertrokken. De taliban werden opnieuw ingelicht van uw vader zijn terugkomst, waarop ze 's nachts opnieuw zijn gekomen en uw huis zijn binnengevallen. Ze vroegen opnieuw waar uw vader was. Uw moeder zei dat hij terug naar zijn werk was gegaan. De taliban geloofden uw moeder niet omdat ze hem ook nu hadden zien thuiskomen. Ze hebben dan uw hele huis doorzocht, maar vonden niemand. Toen ze wouden weggaan was er één persoon die in uw richting afstapte. Hij wou u meenemen en nam uw hand vast. Iedereen begon te wenen. Daarna lieten ze u los. De taliban zeiden dat als uw vader zich niet zou presenteren aan hen dat ze u zouden meenemen. Daarnaast zeiden ze ook dat als hij zich niet presenteerde dat ze de hele familie zouden doden. De ochtend hierop heeft uw grootmoeder opnieuw naar uw vader gebeld om hem in te lichten. Uw vader zei dat hij een oplossing zou vinden. Een paar dagen later was de machtsovername een feit. Uw vader belde uw grootmoeder en gaf haar instructies om een beetje kledij in een rugzak te stoppen en samen met u richting Surkhakan te komen. Daarna hebt u samen met hem het land verlaten.

Hierna bent u richting Iran getrokken, waar u 4 maanden verbleef. Aan de grens met Turkije bent u na een aanvaring met de politie uw vader kwijtgeraakt. U hebt sindsdien niks meer van hem vernomen en bent alleen verder gereisd. U slaagde er wel in om de grens over te steken en hebt dan 6 maanden in Istanbul (Turkije) doorgebracht. Van daaruit ging u verder via Bulgarije naar Servië waar u 3.5 maanden in een kamp verbleef. Daarna trok u naar Kroatië waar u werd opgepakt en waar uw vingerafdrukken op 25 januari 2023 zijn afgenomen. Daarna reisde u via diverse transitlanden verder richting België waar u op 7 februari 2023 aankwam en waar u een dag later een verzoek voor internationale bescherming hebt gedaan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban u zouden doden omdat u voor hen bent gevlucht naar een ongelovig land.

Nadat u vertrokken bent zijn de taliban nog langsgesproken en hebben ze naar u gevraagd, maar hebben ze voor de rest niks gedaan.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), twee originele badges van uw vader, een kopie van de kamerbadge van uw vader, twee familiefoto's en 21 foto's van uw vader tijdens zijn job.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 03/05/2023 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De medische test toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent'. Uw leeftijd werd bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Uw leeftijd is immers een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaald asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig bent, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden.

Ter staving van de door u beweerde leeftijd verwijst naar de door u neergelegde taskara. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bovendien laat de leeftijd die op het taskara staat zich niet rijmen met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, wat de geloofwaardigheid ervan nog verder ondergraaft. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een ernstige negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Bovendien blijkt dat niet enkel de verklaringen omtrent uw leeftijd weinig aannemelijk zijn. Ook met betrekking tot uw vluchtrelaas hebt u, ten tweede, inconsistente verklaringen afgelegd, zowel tussen informatie uit het eerste interview bij DVZ en het persoonlijke onderhoud op het CGVS, als binnen het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u bij aankomst in België als minderjarig aangaf dat uw vader gedurende ongeveer een maand voor jullie vertrek door de taliban verschillende keren werd bedreigd vanwege zijn werk (zie Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling). Dat komt niet overeen met uw latere verklaringen, waar trouwens ook een bijzonder grote kloof gaapt tussen de verklaringen die zijn afgenomen bij de DVZ en de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens het interview bij DVZ sprak u namelijk over verschillende dreigtelefoons en dreigbrieven die naar uw vader werden gestuurd. Daarnaast vertelde u ook tijdens dit interview dat de taliban eisten dat uw vader zich bij hen zou aansluiten

(Vragenlijst CGVS, p. 2). Echter waren deze elementen niet langer te bespeuren in uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Wanneer u met deze discrepantie geconfronteerd werd ontkende u deze zaken en verklaarde u dat de tolk fouten had gemaakt (CGVS, p. 36). Deze verklaring is echter niet afdoende om de tegenstrijdigheden te verschonen, temeer dat u uitdrukkelijk verklaarde dat uw interview bij DVZ goed was verlopen, dat u een goede samenvatting had gegeven, en dat u de tolk goed had begrepen. U had geen opmerkingen in dat verband (CGVS, p. 2). Dat u dus op het einde van het persoonlijk onderhoud uw eigen verklaringen hieromtrent moet tegenspreken tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan. U maakte bij DVZ overigens geen melding van een persoonlijke confrontatie met de taliban die bij u thuis waren geweest (Vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl het nu een kernelement van uw relaas is dat de taliban zinnens waren om u te ontvoeren omdat ze uw vader niet konden vinden (CGVS, p. 29).

Daarnaast waren ook de verklaringen die u tijdens uw interview op het CGVS deed zeer vaag en weinig consistent. Zo schatte u aanvankelijk dat het eerste bezoek van de taliban 4 of 5 jaar voor het persoonlijk onderhoud zou zijn geweest (CGVS, p. 26), maar later verklaarde u dat het eerste bezoek 6 maanden voor de val was gebeurd (CGVS, p. 30), dus minder dan drie jaar eerder. In datzelfde opzicht bleek op een gegeven moment dat uw vader eerst "na een paar nachten" was teruggekomen naar huis (CGVS, p.28), wat u later bijstelt naar zes maanden later (CGVS, p. 31). Dergelijke inconsistenties doen natuurlijk sterk afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten derde verklaarde u zelf dat u geen vrees meer heeft voor de taliban omwille van de tewerkstelling van uw vader, nu uw vader niet langer in Afghanistan is (CGVS, p.36). Uw familie wordt op dit moment niet meer lastig gevallen door de taliban nu uw vader het land verlaten heeft en vermist is (CGVS, p. 36). Aangezien zij volgens uw verklaringen ook door de taliban bedreigd werden (CGVS, p. 29), kan logischerwijze verwacht worden dat u bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan ook geen problemen meer zou hebben met de taliban omwille van de job van uw vader. Daarnaast verklaarde u ook dat de taliban op dit moment wel problemen met u zouden hebben omwille van het feit dat u naar hier bent gekomen en dat u geen moslim meer zou zijn omdat u naar een land bent getrokken dat geen moslimland is (CGVS, p.37). Deze algemene bewering is echter niet overtuigend gezien u nog steeds uw religie hier in België praktiseert en vooral met Afghanen in het opvangcentrum omgaat (CGVS, p. 12), en zal verderop in deze beslissing verder besproken worden. Het is echter een pertinente vaststelling dat u uw vrees bij terugkeer op dat punt niet meer koppelt aan het beweerd werk van uw vader. Aangezien u geen geloofwaardige elementen aanreikt waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd toont u niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Als er dan toch nog ingaan zou worden op de problemen die u zou hebben ondervonden als gevolg van de tewerkstelling van uw vader, die hier overigens niet betwist wordt, dan kan omwille van volgende redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend of zou dienen te vrezen.

Zo kwam, ten eerste, uw vader met het openbaar vervoer naar huis en jullie vertelden tegen iedereen dat hij in Kabul werkte. Jullie zouden nooit exacte informatie geven aan mensen, maar jullie vertelden gewoon dat hij daar werkte als landbouwer (CGVS, p. 28). Hierdoor hadden jullie ook voordat de taliban 6 maanden voor de val een eerste keer langskwamen, nooit problemen gehad met hen (CGVS, p. 30). Als jullie zoveel moeite deden om de identiteit van uw vader als politieagent voor 11 jaar te beschermen (CGVS, p. 18), lijkt het bizar dat uw vader plotseling zoveel risico zou nemen om met een politiewagen naar huis terug te keren, wetende dat zijn verborgen tewerkstelling dan algemeen bekend zou geraken. Dat uw vader vanaf toen problemen kende met de taliban is dus op zich al weinig aannemelijk.

Ten tweede zou uw vader gezien zijn door een dorpeling die een spion van de taliban was (CGVS, p. 31), maar zijn jullie er nooit achter gekomen wie die spion uit jullie dorp was (CGVS, p. 32). Als de taliban erachter

zijn gekomen dat uw vader bij de nationale politie werkte, zouden jullie toch op zijn minst een poging hebben gedaan om er achter te komen wie die spion uit het dorp was. Zeker wanneer de taliban na de val aan de macht kwamen en die spionnen geen reden meer hadden om anoniem te blijven. U staat daarbij nog in contact met uw familie die hiervan op de hoogte zou kunnen zijn (CGVS, p. 23-24), en die u hierover zouden kunnen inlichten.

Ten derde is ook de reactie van uw vader op de bedreigingen eerder bevreemdend te noemen. Uw vader vond dat deze doodsbedreiging geen probleem was, zei dat er niks zou gebeuren en dat jullie zich geen zorgen moesten maken (CGVS, p. 31). Als de taliban persoonlijk langskwamen om zijn familie een eerste keer te bedreigen, klinkt het bijzonder vreemd dat uw vader geen enkele voorzorgsmaatregel heeft genomen om zijn familie veilig te houden. Dit alles in het besef dat de kans bijzonder groot was dat ze nog eens zouden langskomen, gezien hij klaarblijkelijk niet van plan was om met zijn job te stoppen en de taliban dus wisten waar jullie woonden.

Ten vierde zaten er volgens u zes maanden tussen de eerste en de tweede dreiging, waarin de taliban niks van zich heeft laten horen (CGVS, p. 31). Dat de taliban eerst zo doortastend tewerk gaan, om vervolgens alles belangstelling voor jullie te verliezen, ondergraaft de ernst van de dreigingen waarmee u geconfronteerd werd. Indien de taliban echt uw vader wilden te pakken krijgen hadden ze in die zes maand logischerwijze wel nog van zich laten horen. Dit is echter niet het geval geweest.

Ook wat betreft uw eigen problemen die volgen uit de bedreigingen ten aanzien van uw vader overtuigen uw verklaringen niet en zijn er vele onduidelijkheden. Zo kende u slechts drie personen van de taliban die naar uw huis waren gekomen om uw vader te bedreigen. Tijdens het eerste bezoek van de taliban kon u hen niet herkennen, maar tijdens het tweede bezoek kon u hen wel herkennen (CGVS, p. 27). Na het tweede bezoek heeft u nog 3 tot 4 dagen thuis gezeten tot de val gebeurde en u met uw vader bent vertrokken. De gebeurtenissen die tijdens deze 3 tot 4 dagen gebeurd zijn en niet gebeurd zijn doen grote twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaarde u dat de taliban niet meer zijn langsgesproken (CGVS, p. 33) en dat u gewoon thuis zat en heen en weer naar de madrassa ging (CGVS, p. 34). Als de taliban daadwerkelijk uw vader en u zouden zoeken omwille van de job van uw vader, dan zouden ze zeker wel van zich hebben laten horen tijdens deze dagen. Bovendien is het ook opmerkelijk dat gezien de taliban ermee dreigden om u mee te nemen dat u nog steeds over en weer ging naar de madrassa om les te volgen (CGVS, p. 34). Het tweede dreigement geuit door de taliban bleek opnieuw niet ernstig genoeg te zijn om voorzichtiger te handelen. Dat de ernst van de dreiging niet zo groot was blijkt trouwens ook uit het feit dat u nooit een poging hebt ondernomen om te een oplossing te vinden voor uw probleem door bijvoorbeeld te rade te gaan bij de lokale dorpsouderen om te bemiddelen over uw lot (CGVS, p.32-33), of door enig ander overlegmechanisme dat in de Afghaanse cultuur gebruikelijk is. Zeker gezien u op dat ogenblik wist wie de personen waren die naar uw huis kwamen en diende te vrezen wekt deze apathische houding verwondering.

De taliban zouden ook nog langs zijn gekomen na uw vertrek. Maar over dit incident heeft u geen informatie, behalve dat ze daar naar u hebben gevraagd. U weet niet wanneer dit is gebeurd, want u was zelf onderweg en hebt het via uw moeder doorverteld gekregen (CGVS, p. 29). Gezien u nog in contact staat met uw moeder (CGVS, p. 23), zou verwacht mogen worden dat u, zeker gezien de dreiging aan uw eigen adres gericht was, meer informatie over deze bedreiging te weten zou proberen te komen hierover. Het feit dat u hier niet bent in geslaagd, tast de geloofwaardigheid van dit incident na uw vertrek ernstig aan.

Dat de problemen van uw vader eigenlijk geen probleem voor u zouden mogen vormen werd bovendien door uzelf ook verder indirect bevestigd door te wijzen naar het lot van de families van de andere twee personen in uw dorp die voor de overheid werkten. U verklaarde dat de twee personen gedood werden, maar dat hun families nog steeds in het dorp wonen en dat de taliban niks tegen hen doet (CGVS, p. 34). Dan is het zeer bizar dat de taliban specifiek voor uw gezin een uitzondering zou maken. U slaagde er zoals hierboven reeds beschreven niet in om deze uitzondering voor uw eigen situatie afdoende te verklaren, waardoor dit de geloofwaardigheid van uw eigen problemen ernstig aantast.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van

gekwalficeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds

uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS wijst erop dat u verklaarde geboren te zijn in Lamatak (provincie Laghman, district Qarghayee), en dat u in altijd in het naburige dorp Nawabad zou hebben gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11). U verklaarde verder dat u tot de negende klas naar school bent gegaan, met af en toe een pauze van een zestal maand omwille van gevechten (CGVS, p. 13). U bleef echter wel altijd naar de madrassa gaan (CGVS, p. 15). Daarnaast verklaarde u dat u Afghanistan verlaten heeft kort na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 (CGVS, p. 29), toen u al 17,5 à 21,5 jaar oud was (zie leeftijdsbepaling Dienst Voogdij van 03 mei 2023). Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens u verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin

toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Het CGVS wijst erop dat u zichzelf omschrijft als een praktiserend soennitisch moslim (CGVS, p.12) . Verder blijkt dat u nog steeds het Pashtou beheerst (CGVS, p. 8). Dient er bovendien op gewezen te worden dat u op uw social media regelmatig te zien bent in traditionele Afghaanse kledij, dat u er meestal in het Pashtou communiceert en dat uw netwerk grotendeels bestaat uit andere Afghaanse personen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map).

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat u niet aantoont dat u bij terugkeer naar Afghanistan niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. U verklaarde immers dat uw moeder, grootmoeder, uw twee zussen en uw vijf jongere broers bij uw schoonbroer in uw dorp Nawabad verblijven en het goed stellen (CGVS, p. 23-24, 35-36).

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Er liggen verder geen indicaties voor dat de taliban enige kennis zouden hebben van uw activiteiten hier in België, en dan meer in het bijzonder dat u actief bent op sociale media. Uit de landeninformatie blijkt overigens niet dat het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. U maakt geenszins aannemelijk dat uit accounts op sociale media afgeleid kan worden dat u zich kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt geviséerd te worden. Hoe dan ook toont u niet aan dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van uw sociale media te wissen of uw accounts volledig te verwijderen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande motivering niet wijzigen. Uw taskara werd reeds hierboven besproken. De foto's van uw vader tijdens zijn werk en de badges worden in deze beslissing niet betwist, alsook de door u voorgelegde familiefoto's.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet
- artikel 1A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951
- artikel 48/6, §§ 1 en 5 van de Vreemdelingenwet
- artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003

- richtlijn van UNHCR “note on burden and standard of proof”
- artikel 10, lid 3, b van de Procedurerichtlijn
- materiële motiveringsplicht
- zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij zijn gegronde vrees voor vervolging geschetst heeft tijdens zijn verhoor bij de DVZ en bij de commissaris-generaal. Hij stelt uit Afghanistan gevlucht te zijn omdat zijn vader voor de politie werkte en hij hieromtrent bedreigingen ontving van de taliban. Hij benadrukt dat geheel Afghanistan in handen is van de taliban en hij aldus geen andere keuze had dan te vluchten. Hij verwijt de commissaris-generaal op basis van een summiere en niet-objectieve motivering te beslissen dat dit niet geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar relevante bepalingen en principes en voert hij aan dat het in de bestreden beslissing ontbreekt aan een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen. Hij meent dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie van zijn persoonlijk onderhoud weerhoudt en substantiële appreciatiefouten begaat.

Na een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Verzoeker meent dat een objectief onderzoek dat gesteund is op actuele bronnen ontbreekt en dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie van het persoonlijk onderhoud weerhoudt en daarmee substantiële appreciatiefouten maakt.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM).

Aangaande artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bevestigt hij dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername inderdaad sterk gedaald is, maar dat de situatie nog steeds onstabiel is. Hij meent dat de verandering in conflictdynamiek zeer recent is, waardoor het volgens hem onmogelijk is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken. Hij voegt toe dat ISKP een actor van willekeurig geweld blijft en dat uit een verklaring van het hoofd van UNAMA blijkt dat zij steeds actiever worden en terrein winnen in alle provincies. Hij merkt op dat zij erin slagen aanslagen te plegen op de taliban en dat er dient te worden getwijfeld aan het vermogen van de taliban om de veiligheid in Afghanistan te handhaven. Hij zet uiteen dat hij specifiek geraakt wordt door zijn persoonlijke omstandigheden gelet op zijn risicoprofiel.

Verzoeker stelt in bijkomende orde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal geen antwoord biedt op de vraag of sinds de machtsovername de algemene precaire situatie overwegend door de gedragingen van de taliban wordt veroorzaakt waardoor er sprake is van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij stipt aan dat Afghanistan geleid wordt door een de-facto regering en dat geen enkel land het Islamic Emirate of Afghanistan erkend heeft. Hij vervolgt dat de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de bevolking op alle vlakken zijn achteruit gegaan en dat de mensenrechtenschendingen tot gevolg hebben dat de financiële steun vanuit het buitenland drastisch is teruggedrongen. Bijgevolg zouden de taliban niet in staat zijn overeenkomsten te sluiten om de economische en financiële crisis op te lossen, wat leidt tot een voedselcrisis. Hij haalt aan dat ook de administratieve en technische capaciteit zeer beperkt is en dat gelet op het voorgaande geconcludeerd kan worden dat de Afghaanse economie is ingestort en dat dit toe te wijzen is aan één actor; de de-facto-regering. Hij meent dat er een voldoende vergelijkbare situatie is als in het Sufi en Elmi arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Verder zet verzoeker zijn vrees in verband met verwestering uiteen.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 3 oktober 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;

- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024.

3.2. Op 7 oktober 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over.

Ter terechtzitting van 8 oktober 2024 stelt verzoeker dat de bronnen waarop de commissaris-generaal zich baseert verouderd zijn. Hij gaat in op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota d.d. 7 oktober 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 3 oktober 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van deze situatie.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt dat hij vreest voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader voor de Afghaanse politie. Hij betoogt hieromtrent bedreigingen te hebben ontvangen van de taliban.

In eerste instantie gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn persoonlijke problemen met de taliban. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Betreffende het leeftijdsonderzoek stelt verzoeker dat hij bij aankomst in België verklaarde 17 jaar oud te zijn, zoals beschreven op zijn taskara. Hij stipt aan dat hij amper geschoold is en hij momenteel niet weet welk jaar het is, zelfs niet volgens de Afghaanse kalender. Verzoeker blijft bij de leeftijd die op de taskara vermeld staat. Hij benadrukt dat hij nooit de intentie gehad heeft om de autoriteiten te misleiden.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing waarom hij van oordeel is dat verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 03/05/2023 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De medische test toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent’. Uw leeftijd werd bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Uw leeftijd is immers een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaald asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig bent, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden.

Ter staving van de door u beweerde leeftijd verwijst naar de door u neergelegde taskara. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bovendien laat de leeftijd die op het taskara staat zich niet rijmen met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, wat de geloofwaardigheid ervan nog verder ondergraaft. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een ernstige negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie

geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker gaat in op de leeftijdstest, die hem meerderjarig verklaarde, welke hij onvoldoende nauwkeurig en weinig precies acht.

In deze wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie een leeftijdsonderzoek op 26 april 2023 heeft verricht, waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (zie AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). De resultaten van deze leeftijdstest bevinden zich in het administratief dossier. Het leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek minstens 19,5 jaar was en aldus niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden en thans nog steeds volhoudt.

Verzoeker stelt de leeftijdstest die zijn minderjarigheid betwist in vraag. Hij stelt dat deze test onnauwkeurig is en wetenschappelijk wordt betwist. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd.

Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De door verzoeker geuite kritiek op de procedure van de leeftijdsbepaling, betreft ook loutere wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat betreft de taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) dat dit document overigens onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In casu, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid.

Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara kan in casu, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek. De opgegeven leeftijd betreft een essentieel element van iemands identiteit en betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met de vaststellingen omtrent een grote lacune van tien jaar in verzoekers tijdslijn.

Verzoeker brengt geen enkel element bij waaruit kan blijken dat de leeftijdsbepaling door medische tests niet correct zou zijn. Hij maakt zijn loutere bewering dat hij wel degelijk 17 jaar zou zijn geweest toen hij België is binnengekomen dan ook niet aannemelijk. Waar verzoeker verwijst naar zijn onwetendheid op dit punt, maar hij toch vasthoudt aan de leeftijd zoals vermeld in de taskara, slaagt hij er niet in voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad kan zich bovendien bij deze motieven aansluiten.

Vervolgens gaat verzoeker in op de nood aan bescherming als familielid van een voormalig lid van ANSF. Hij benadrukt dat verweerder niet betwist dat zijn vader tewerkgesteld was bij de Afghaanse politie waar hij de persoonlijke bewaker was van de commandant van de Afghaanse Special Forces. Evenmin betwist verweerder dat uit landeninformatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. Wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie.

Het klopt inderdaad dat de commissaris-generaal niet betwist dat de vader van verzoeker werkzaam was voor de Afghaanse politie, noch dat uit landeninformatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker verliest echter uit het oog dat de commissaris-generaal van oordeel is dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. De commissaris-generaal motiveert dit bovendien zeer uitgebreid als volgt:

“Bovendien blijkt dat niet enkel de verklaringen omtrent uw leeftijd weinig aannemelijk zijn. Ook met betrekking tot uw vluchtrelaas hebt u, ten tweede, inconsistente verklaringen afgelegd, zowel tussen informatie uit het eerste interview bij DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS, als binnen het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u bij aankomst in België als minderjarig aangaf dat uw vader gedurende ongeveer een maand voor jullie vertrek door de taliban verschillende keren werd bedreigd vanwege zijn werk (zie Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling). Dat komt niet overeen met uw latere verklaringen, waar trouwens ook een bijzonder grote kloof gaapt tussen de verklaringen die zijn afgenomen bij de DVZ en de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens het interview bij DVZ sprak u namelijk over verschillende dreigtelefoons en dreigbrieven die naar uw vader werden gestuurd. Daarnaast vertelde u ook tijdens dit interview dat de taliban eisten dat uw vader zich bij hen zou aansluiten (Vragenlijst CGVS, p. 2). Echter waren deze elementen niet langer te bespeuren in uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Wanneer u met deze discrepantie geconfronteerd werd ontkende u deze zaken en verklaarde u dat de tolk fouten had gemaakt (CGVS, p. 36). Deze verklaring is echter niet afdoende om de tegenstrijdigheden te verschonen, temeer dat u uitdrukkelijk verklaarde dat uw interview bij DVZ goed was verlopen, dat u een goede samenvatting had gegeven, en dat u de tolk goed had begrepen. U had geen opmerkingen in dat verband (CGVS, p. 2). Dat u dus op het einde van het persoonlijk onderhoud uw eigen verklaringen hieromtrent moet tegenspreken tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan. U maakte bij DVZ overigens geen melding van een persoonlijke confrontatie met de taliban die bij u thuis waren geweest (Vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl het nu een kernelement van uw relaas is dat de taliban zinnens waren om u te ontvoeren omdat ze uw vader niet konden vinden (CGVS, p. 29).

Daarnaast waren ook de verklaringen die u tijdens uw interview op het CGVS deed zeer vaag en weinig consistent. Zo schatte u aanvankelijk dat het eerste bezoek van de taliban 4 of 5 jaar voor het persoonlijk onderhoud zou zijn geweest (CGVS, p. 26), maar later verklaarde u dat het eerste bezoek 6 maanden voor de val was gebeurd (CGVS, p. 30), dus minder dan drie jaar eerder. In datzelfde opzicht bleek op een gegeven moment dat uw vader eerst "na een paar nachten" was teruggekomen naar huis (CGVS, p.28), wat u later bijstelt naar zes maanden later (CGVS, p. 31). Dergelijke inconsistenties doen natuurlijk sterk afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten derde verklaarde u zelf dat u geen vrees meer heeft voor de taliban omwille van de tewerkstelling van uw vader, nu uw vader niet langer in Afghanistan is (CGVS, p.36). Uw familie wordt op dit moment niet meer lastig gevallen door de taliban nu uw vader het land verlaten heeft en vermist is (CGVS, p. 36). Aangezien zij volgens uw verklaringen ook door de taliban bedreigd werden (CGVS, p. 29), kan logischerwijze verwacht worden dat u bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan ook geen problemen meer zou hebben met de taliban omwille van de job van uw vader. Daarnaast verklaarde u ook dat de taliban op dit moment wel problemen met u zouden hebben omwille van het feit dat u naar hier bent gekomen en dat u geen moslim meer zou zijn omdat u naar een land bent getrokken dat geen moslimland is (CGVS, p.37). Deze algemene bewering is echter niet overtuigend gezien u nog steeds uw religie hier in België praktiseert en vooral met Afghanen in het opvangcentrum omgaat (CGVS, p. 12), en zal verderop in deze beslissing verder besproken worden. Het is echter een pertinente vaststelling dat u uw vrees bij terugkeer op dat punt niet meer koppelt

aan het beweerde werk van uw vader. Aangezien u geen geloofwaardige elementen aanreikt waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd toont u niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Als er dan toch nog ingaan zou worden op de problemen die u zou hebben ondervonden als gevolg van de tewerkstelling van uw vader, die hier overigens niet betwist wordt, dan kan omwille van volgende redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend of zou dienen te vrezen.

Zo kwam, ten eerste, uw vader met het openbaar vervoer naar huis en jullie vertelden tegen iedereen dat hij in Kabul werkte. Jullie zouden nooit exacte informatie geven aan mensen, maar jullie vertelden gewoon dat hij daar werkte als landbouwer (CGVS, p. 28). Hierdoor hadden jullie ook voordat de taliban 6 maanden voor de val een eerste keer langskwamen, nooit problemen gehad met hen (CGVS, p. 30). Als jullie zoveel moeite deden om de identiteit van uw vader als politieagent voor 11 jaar te beschermen (CGVS, p. 18), lijkt het bizar dat uw vader plotseling zoveel risico zou nemen om met een politiewagen naar huis terug te keren, wetende dat zijn verborgen tewerkstelling dan algemeen bekend zou geraken. Dat uw vader vanaf toen problemen kende met de taliban is dus op zich al weinig aannemelijk.

Ten tweede zou uw vader gezien zijn door een dorpeling die een spion van de taliban was (CGVS, p. 31), maar zijn jullie er nooit achter gekomen wie die spion uit jullie dorp was (CGVS, p. 32). Als de taliban erachter zijn gekomen dat uw vader bij de nationale politie werkte, zouden jullie toch op zijn minst een poging hebben gedaan om er achter te komen wie die spion uit het dorp was. Zeker wanneer de taliban na de val aan de macht kwamen en die spionnen geen reden meer hadden om anoniem te blijven. U staat daarbij nog in contact met uw familie die hiervan op de hoogte zou kunnen zijn (CGVS, p. 23-24), en die u hierover zouden kunnen inlichten.

Ten derde is ook de reactie van uw vader op de bedreigingen eerder bevreemdend te noemen. Uw vader vond dat deze doodsbedreiging geen probleem was, zei dat er niks zou gebeuren en dat jullie zich geen zorgen moesten maken (CGVS, p. 31). Als de taliban persoonlijk langskwamen om zijn familie een eerste keer te bedreigen, klinkt het bijzonder vreemd dat uw vader geen enkele voorzorgsmaatregel heeft genomen om zijn familie veilig te houden. Dit alles in het besef dat de kans bijzonder groot was dat ze nog eens zouden langskomen, gezien hij klaarblijkelijk niet van plan was om met zijn job te stoppen en de taliban dus wisten waar jullie woonden.

Ten vierde zaten er volgens u zes maanden tussen de eerste en de tweede dreiging, waarin de taliban niks van zich heeft laten horen (CGVS, p. 31). Dat de taliban eerst zo doortastend tewerk gaan, om vervolgens alles belangstelling voor jullie te verliezen, ondergraaft de ernst van de dreigingen waarmee u geconfronteerd werd. Indien de taliban echt uw vader wilden te pakken krijgen hadden ze in die zes maand logischerwijze wel nog van zich laten horen. Dit is echter niet het geval geweest.

Ook wat betreft uw eigen problemen die volgen uit de bedreigingen ten aanzien van uw vader overtuigen uw verklaringen niet en zijn er vele onduidelijkheden. Zo kende u slechts drie personen van de taliban die naar uw huis waren gekomen om uw vader te bedreigen. Tijdens het eerste bezoek van de taliban kon u hen niet herkennen, maar tijdens het tweede bezoek kon u hen wel herkennen (CGVS, p. 27). Na het tweede bezoek heeft u nog 3 tot 4 dagen thuis gezeten tot de val gebeurde en u met uw vader bent vertrokken. De gebeurtenissen die tijdens deze 3 tot 4 dagen gebeurd zijn en niet gebeurd zijn doen grote twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaarde u dat de taliban niet meer zijn langsgekomen (CGVS, p. 33) en dat u gewoon thuis zat en heen en weer naar de madrassa ging (CGVS, p. 34). Als de taliban daadwerkelijk uw vader en u zouden zoeken omwille van de job van uw vader, dan zouden ze zeker wel van zich hebben laten horen tijdens deze dagen. Bovendien is het ook opmerkelijk dat gezien de taliban

ermee dreigden om u mee te nemen dat u nog steeds over en weer ging naar de madrassa om les te volgen (CGVS, p. 34). Het tweede dreigement geuit door de taliban bleek opnieuw niet ernstig genoeg te zijn om voorzichtiger te handelen. Dat de ernst van de dreiging niet zo groot was blijkt trouwens ook uit het feit dat u nooit een poging hebt ondernomen om te een oplossing te vinden voor uw probleem door bijvoorbeeld te rade te gaan bij de lokale dorpsouderen om te bemiddelen over uw lot (CGVS, p.32-33), of door enig ander overlegmechanisme dat in de Afghaanse cultuur gebruikelijk is. Zeker gezien u op dat ogenblik wist wie de personen waren die naar uw huis kwamen en diende te vrezen wekt deze apathische houding verwondering.

De taliban zouden ook nog langs zijn gekomen na uw vertrek. Maar over dit incident heeft u geen informatie, behalve dat ze daar naar u hebben gevraagd. U weet niet wanneer dit is gebeurd, want u was zelf onderweg en hebt het via uw moeder doorverteld gekregen (CGVS, p. 29). Gezien u nog in contact staat met uw moeder (CGVS, p. 23), zou verwacht mogen worden dat u, zeker gezien de dreiging aan uw eigen adres gericht was, meer informatie over deze bedreiging te weten zou proberen te komen hierover. Het feit dat u hier niet bent in geslaagd, tast de geloofwaardigheid van dit incident na uw vertrek ernstig aan.

Dat de problemen van uw vader eigenlijk geen probleem voor u zouden mogen vormen werd bovendien door uzelf ook verder indirect bevestigd door te wijzen naar het lot van de families van de andere twee personen in uw dorp die voor de overheid werkten. U verklaarde dat de twee personen gedood werden, maar dat hun families nog steeds in het dorp wonen en dat de taliban niks tegen hen doet (CGVS, p. 34). Dan is het zeer bizar dat de taliban specifiek voor uw gezin een uitzondering zou maken. U slaagde er zoals hierboven reeds beschreven niet in om deze uitzondering voor uw eigen situatie afdoende te verklaren, waardoor dit de geloofwaardigheid van uw eigen problemen ernstig aantast.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.”

Verzoeker slaagt er niet in de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal expliciet aangaf geen problemen meer te vrezen met de taliban sinds zijn vader vermist is (gehoor CGVS p. 36). Verzoeker stelde immers dat de problemen voor zijn familie opgelost waren van zodra zijn vader is vertrokken. De taliban willen zijn familie met rust laten nadat zijn vader is verdwenen en vermist. Verzoeker stelt expliciet dat hij geen vrees meer heeft.

Uit het voorgaande blijkt dat, hoewel verzoeker een risicoprofiel heeft aangezien de tewerkstelling van zijn vader voor de Afghaanse politie niet wordt betwist, hij geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden.

Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, volstaat hiertoe niet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 §4, e) van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32).

Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden

vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, B 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78).

Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70).

De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto talibanregering, evenals de provinciale de-facto regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen

komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatieve aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen 'die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden', dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die 'verwesterd' zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij reeds meer dan een jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban dit als een ongelovig land beschouwt. Zijn lange verblijf buiten Afghanistan heeft er volgens hem toe geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Hij scheert zijn baard, werkt, volgt Nederlandse les en inburgering, en hij gaat op stap. Hij stelt ook dat hij geen moslim meer is en zal aanzien worden als ongelovige.

Daarnaast geeft verzoeker aan dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als non-islamitisch, pro-regeringsgezind, of zelfs als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld kunnen neerkomen op vervolging, onder meer geweld door de taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet in concreto aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van meer dan een jaar in België, het feit dat hij zijn baard scheert, werkt in België, Nederlandse les en inburgering volgt, en op stap gaat, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij stelt ook dat hij geen moslim meer is en zal aanzien worden als ongelovige, maar verzoeker maakt dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De Raad herinnert er bovendien aan dat verzoeker bij de commissaris-generaal verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn, ook hier in België.

Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing,

noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aanvoert.

In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking 'op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade', met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeit uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont

verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de-facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de-facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF

alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de-facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

De middelen zijn ongegrond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU, kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU